

Poština plačana v gotovini.

Cena 2 din

FILM

Leto I. Ljubljana 1. – 15. maj 1940 št. 11.

Geraldina Katt
v Ufa-filmu »Dvanajst minut po polnoči«

Ufa

Nekaj važnih nasvetov

Presuha koža

Kadar je občutiti koža suha, se je treba paziti vsega, kar bi zmanjševalo naravno količino tolšče v koži. Umivanja z vodo se je treba izogibati; če je koža razpokana, se nekaj časa sploh ne umivajmo. Edino smotrno obravnavanje je, da si namažemo kožo z milimi maščobnimi kožnimi kremami. Koža naj ostane namazana vsaj ponoči. V težjih primerih, posebno pa v vetrovnem, mrzlem vremenu, naj bo koža tudi podnevi lahno namazana.

Izpuščaji na ustnicah

Iz najrazličnejših vzrokov nastanejo na ustnicah pogostoma mehurčkom podobni izpuščaji, ki jih zdravniki imenujejo hspedes. Pojavljajo se v zvezi s pljučnico, kakor tudi po hudih sončnih kopeilih. Mnogi ljudje dobe te izpuščaje tudi po mastnih jedeh, ali po hrani, ki je niso vajeni. — Razvoj in potek tega neprijetnega pojava se dajeta varovati na preprost način. Že v začetku, ko se koža na ustnicah napne in se pojavita pordečenje in srbenje, lahko pričnemo z zdravljenjem. Že v tem štadiju namažemo ta mesta z zelo tanko plastjo vazelina in potem s prav tako tanko plastjo kakšnega indiferentnega pudra. To ponovimo večkrat na dan, nekako vsaki dve ali tri ure. Pri tem se je treba ogibati vsakega drgnjenja, kajti namen rabljenih sredstev vazelina in pudra je le, da ta obolela mesta zakrijemo. — Če so se blede mehurčki, ki radi spuščajo tekočino, že pojavili, tedaj moramo mokra mesta z enkratnim pritiskom s čisto krpo najprej osušiti, potem sledi obravnavanjem z vazelinom in pudrom. — Ko se tvorijo kraste na mestih izpuščaja, moramo z mazanjem vazelina prenehati, pač pa nadaljujemo s pudrom, ki pospešuje zdravljenje. — Na ta preprost način se kmalu rešimo izpuščajev na ustnicah; posebno velja to za osebe, ki često trpe radi njih.

Zdravljenje je tem bolj potrebno, ker so izredno številni vodi sokrvice na tem mestu zvezani z vodi sokrvice v možganskih kožicah, tako da nastanejo ob neugodnih pogojih lahko nevarna obolenja. — Treba je pripomniti, da velja ta postopek samo za opisano obliko obolenja. Kronični izpuščaji na ustnicah, ki imajo pogostoma povsem druge vzroke, potrebujejo zdravniške pomoči.

Kozmetične pripombe našim čitateljem

Vsa kozmetična sredstva odgovarjajo le takrat, kadar je njihova kakovost, količina in način uporabe primeren naravi kože, ki pa je individualno povsem različna.

*

Ne bojte se uporabljati pudra, kajti puder varuje kožo pred vremenskimi nepravilnostmi in po svoji kakovosti preprečuje, da se polt ne izsuši ali nasprotno, da se zmanjša izločanje znojnic, če se pojavlja v preveliki meri. Najvažnejše pa je, da puder ne vsebuje škodljivih sestavin in da je kakovost ter barva taka, da ne vajejo oko sploh ne opazi pudra na polti.

*

Šminka samo takrat ni škodljiva, če polt redno negujemo najmanj vsakih osem ur. Čistoče polti ne daje ne puder, niti ne šminka, temveč voda in milo, če je polt le normalna.

*

Za mastno polt ne smemo rabiti nikake kreme, ker je za tako polt škodljiva, četudi bi bila sestavljena iz najboljših tvarin. Tu je najvažnejše reduciranje prevelike količine izločka, ter preprečevanje razširjenja znojnic.

*

Koža na ostalih delih telesa je zato zmerom lepša, kakor na obrazu, ker je radi svoje konstrukcije manj občutljiva in pa radi tega, ker je zavarovana z obleko in ni toliko izpostavljena raznim nepravilnostim kakor koža na obrazu. In končno tudi zato, ker je ne dražimo toliko z raznimi vrstami kozmetične nege...

*

Vsaka ženska, ki ji je količkaj do lepote bi morala razen rednega življenja žrtvovati na dan vsaj pol ure negi telesa in obraza. Večina žensk, ki ne dela tega, ni namreč grdih, temveč le nenegovanih.

*

Ženska si more očuvati prirodno lepoto v prvi vrsti z nego kože. A glavni pogoji te nege so: dobra prebava, dovršena izmena, pameten način prehrane in smotern način življenja, dobra kri in šele na koncu uporaba kozmetičnih sredstev.

Willy Birgel in Marianne Hoppe
v Ufa-filmu »Kongo express«

FILMSKE NOVICE

Italijanski filmi z mladimi igralci

V najnovejših italijanskih filmih se pojavljajo novi obrazi, ker se tudi v Italiji zmerom bolj uveljavlja filmski naraščaj. Zdaj so v delu filmi: »Fortuna« z Jono Salinas; »Il Delatore« z rusko plesalko Tamara Desni; »L' assedio dell' Alcazar« (Obleganje Alcazarja) z Mireille Balin in Fosco Giachetti v režiji Aygusta Genina. Dalje pripravljajo film »Validità giorni dieci« z igralci: Luigi Cimara, Laura Solari, Antonio Centa...

Ranglista filmskih igralk

V Angliji so poskusili z anketo med vojaštvom ugotoviti, katere filmske igralke so pri armadi najbolj priljubljene. Ta anketa tudi za filmske producente ni bila tako nevažna, kajti vojaštvo predstavlja danes gotovo največji odstotek vseh obiskovalcev. Najpriljubljenejše so med angleškim vojaštvom: Dorothy Lamour, na prvem mestu, potem sledita Deana Durbin in Ann Sheridan. Na četrtem mestu pa je Myrna Loy.

Francosko časopisje dalje poroča, da je Myrna Loy ob tej priliki prejela dopis nekega vojaka, sledeče vsebine:

»Prosim Vas, poklonite mi svojo sliko: ker pa bomo v naslednjih dneh prestavljeni in še ne vem kam, jo pošljite na naslov moje žene, ki mi jo bo ob prvi priliki izročila.«

Premijera z ovirami

V Parizu je bila nedavno prva predstava ameriškega filma po romanu Louisa Bromfielda. (Francoski naslov: La Mousonn.) Trak je prispel iz Amerike po letalu »Yankee Clipper«, kajti prva kopija, ki je potovala z nekim parnikom, je šla na dno morja obenem z ladjo, ko je bila torpedirana. Premijera je bila odložena, dokler ni dospel novi trak.

Nov film s slonom Sabu

Ta zvezdnik Sabu bo igral skupno z igralci: Charles Laughton, John Hall in Dorothy Lamour eno glavnih vlog v filmu »Tahiti«, katerega snema Robert Flaherty po tekstu Somerset Maugham.

Prvi francoski film, ki je bil izdelan po začetku sedanje vojne je na sporedu

Premijera tega filma, ki ima naslov »Chantons quand même«, v katerem nastopajo Paul Cambo, Raymond Cordy, Marie Bizet, Jack Wilson in Noel Roquevert, je bila pred kratkim. Vsebina je sledeča: Vojaštvo je na pohodu, v nekem kraju naleti seržant spet na nekdanjo znanko, s katero sta se nehoti ločila. Zdaj se združita in se skleneta po končani vojni poročiti. Tako vodi slab začetek k dobremu koncu.

Scherl-Ma

Johannes Hesters in Viktor Staal
v Ufa-filmu »Šola ljubezni«

LA JANA NE PLEŠE VEČ

Ob smrti velike umetnice

La Jana je mrtva! Vse, ki so poznali to veliko umetnico, posebno iz njenih številnih filmov, je razžalostila ta tužna vest. In mnogo jih je, ki ne morejo razumeti, da La Jane ni več... Še pred kratkim smo mogli čitati v listih, da gostuje zdaj v tem, zdaj v onem mestu Nemčije in vsak večer oduševlja s svojo divno umetnostjo tisočglavo hvalno publiko. Kaj mora res zdaj tako iznenada umolkneti vse ono oduševljenje in vsa ona radost, s katero so ljudje povsod pričakovali in pozdravljali to najlepšo ženo Evrope? Žalostna vest o njeni smrti nam budi spomine, ki nas vežejo s to, po vsem svetu proslavljeno plesalko...

Ni še dolgo, kar je sama povedala javnosti, da je rojena na Dunaju (govorice o njenem kreolskem pokolenju so bile le romantične sanje njenih oboževalcev). — Njeni starši so kmalu zapustili Dunaj, ta sladki kraj muzike in pesmi, ker je oče našel drugo nameščenje v Frankfurtu. Tu je La Jana obiskovala šolo kot nadarjena in odlična učenka, vse dotlej — dokler ni njena marljivost povsem iznenada popustila. Zaskrbljeni starši so raziskovali, kaj je temu vzrok in ugotovili, da se njehova osemletna hčerka mesto učenju v šoli, z vso vnemo posveča učenju plesa. Nadarjenost La Jane za ples je bila zna-

Tobis

La Jana v svojem poslednjem filmu »Zvezda iz Ria«

na že od poprej, vendar nihče ni slutil, da se je dekletce brez vednosti staršev prijavilo v otroški balet frankfurtske opere. Oče je bil seveda odločno proti temu, vendar se je nazadnje le udal in to na besede samega intendanta opere, ki ni hotel izgubiti svoje najnadarjenejše učenke. Že sedemnajstletna je kazala La Jana tako veliko samostojnost in usposobljenost in seveda tudi samozaupanje, ki je temeljilo na njenem mnogostranskem znanju, da se je končno postavila na lastne noge. Po nekaj samostojnih plesnih večerih v letoviških krajih Nemčije je podpisala svojo prvo pogodbo za Dresden, kjer jo je odkril znan gledališki ravnatelj, in jo obvezal za eno največjih berlinskih revijskih podjetij. Že prvi dan nastopa je dosegla La Jana tolikšen uspeh, da ji je bila na široko odprta pot k svetovni slavi. Po celi vrsti najsijajnejših uspehov je odšla v inozemstvo, kjer je na gostovanjih žela največje triumfe. — Njen londonski angažman, ki bi imel trajati dva tedna, se je podaljšal na skoro dve leti, do nekega dne, ko je gnana po domotožju odpotovala z letalom v Berlin, da ostane v njem nekaj dni. Komaj je vstopila v svoje razkošno stanovanje, je zazvonil telefon. Klical jo je, tako na

slepo srečo, eden velikih filmskih producentov, ki je za Tobis-film »Truxa« iskal odlično plesalko, ki bi pa morala biti hkrati tudi dobra igralka. Kljub vsem, ki so trdili, da bo zaman iskal La Jana po telefonu, je zavrtel številke na aparatu in La Jana se mu je odzvala... Par ur na to je že podpisala pogodbo za nastop v delu, ki jo je napravil za glavno osebnost filma. Medtem je dosegla uspeh v filmih »Ešnapurski tiger« in »Indijski nagrobni spomenik«, ki so ponesli njeno slavo po vsem svetu, kajti ta dva filma sta bila prava senzacija za vse kontinente. Po naslednjih filmih »Zvezde se bleste« in pa »Ljudje iz varijeteja« je nastal premor, ki ga je La Jana porabila za izpopolnjevanje, kljub svojemu velikemu znanju.

Zdaj je La Jana mrtva, toda njeno ime ostane nepozabljeno in v večni zvezi s plesom in filmom, a njenim prijateljem bo skoro dana prilika, da se poslove od velike umetnice v njenem zadnjem filmu »Zvezda iz Ria«, katerega je končala kratko pred svojo prerano smrtjo. Film je bil te dni prvič predvajan v Berlinu in je zdaj v neštevilnih kopijah na poti okrog sveta in bo tako še enkrat vsem oživil mrtvo La Jano, ki so jo pa pravici nazivali najlepšo žensko Evrope.

Tirolska vas v filmu

Že dokaj filmov smo videli, za katere so bili zunanji posnetki narejeni v kaki gorski vasi. Družba Tobis pa si je zastavila cilj, posneti ves film brez kulis in ateljejev, prav na kraju dogajanja. Pet in osemdeset oseb je štela filmska »ekspedicija«, ki se je naselila v idilični gorski vasi Sölden v Ötztalu. Film nosi ime »Die Geierwally«. Kako ga bodo prevedli v slovenščino, je pač težko reči; naše filmske poslovalnice so v teh stvarih kaj iznajdljive. Režiser filma je znani Hans Steinhoff, režiser filma Robert Koch.

»Geierwally« (igra jo Heidemarie Hatheyer) je ponosna hčerka trmastega kmeta (igra ga Eduard Köck) hudičovo dekle, trda in prvotna kot gore okoli nje, močnega srca in krepkih rok. Oče jo hoče oddati za ženo nekemu slabiču, toda ona ljubi drugega, predrznega lovca Jožeta (Sepp Rist). Oče požene svojo uporno hčer iz hiše, in s tem se začne dramatična zgodba, ki jo delajo ponos, ljubosumnost in ljubezen. Enostavno dejanje, v svojem načinu trdo, kot so gorski ljudje.

Film, ki bi ga brez dvoma lažje posneli v ateljeju med kulisami. Vendar Steinhoff je šel s svojimi umetniki v gore le

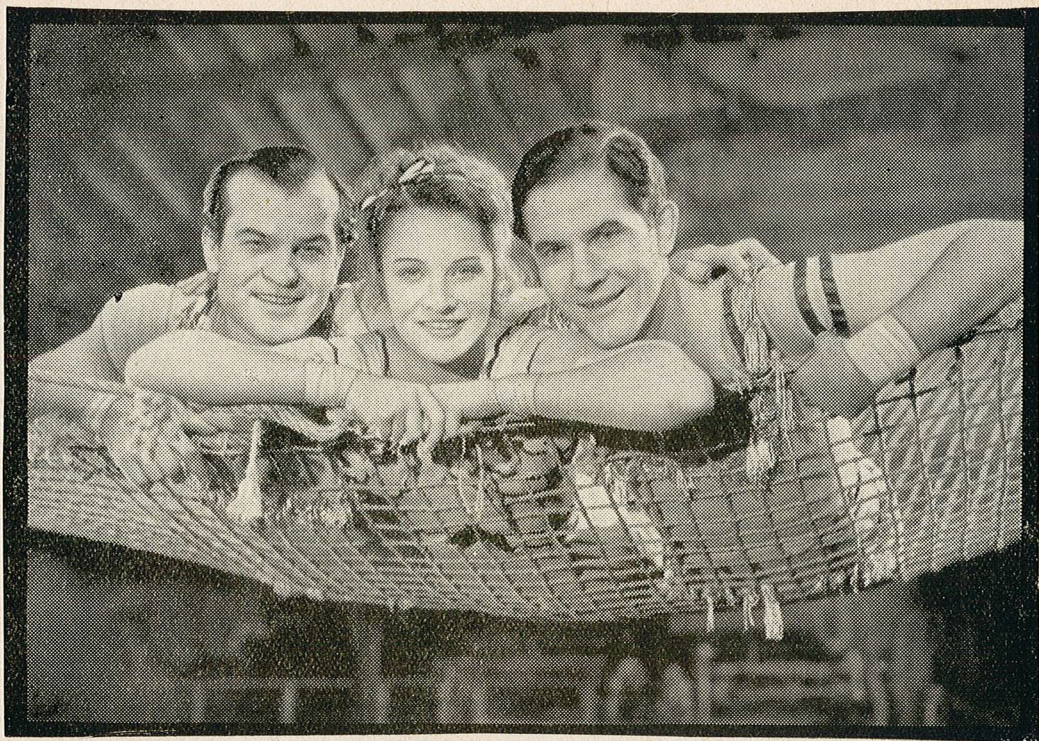
zato, da bo film tak kot mora biti: podoba življenja v gorski vasi. Že pet mesecev traja delo tam gori, v teh petih mesecih so si igralci in kmetje prišli tako blizu, da se razumejo med seboj kot stari prijatelji, ki hočejo dati z zemljo povezanemu filmu pravo okolje. To je bil režiserjev namen, ko se je odločil ves film posneti v naravi. To naj bo film, ki bo prikazal ono zapuščeno življenje v gorski vasi, trpljenje in radost gorskega kmeta, pri tem pa je krasna gorska pokrajina le okvir, le ozadje dogajanja, glavno so ljudje in njihove usode. In ti ljudje naj bodo tako pristni, kot jih poznamo iz slik znanega slikarja Egger-Lienza, brez vriskanja in brez drugih navlak. Nikdar se to ne bi posrečilo v ateljeju pred reflektorji, le v vasi, v svojih gorah, na svojih tleh morejo hribovci predstavljati to, kar so. Poleg tega pa tri četrtine igralcev ni še nikdar stalo pred filmsko kamero.

Ves Sölden igra v tem filmu, skoro ga ni dvorišča in hiše, ki bi ne bila prizorišče kakšnega dejanja. V kmečkih izbah, v skednjih, na poljih, v rovih, v strmih stenah in na grebenih je stala kamera, ki ji streže mojster, ki ji je stregel že v Himalaji, na Borneu, v Japonski, v Fanckovih in Trenkerjevih filmih: Richard Angst.

Tobis

Tam gori je gnezdo jastrebice...
Heidemarie Hatheyer ima glavno vlogo v Tobis-filmu »Jastrebica Wally«

Tobis

»Tri Codona«: René Deltgen, Ernst v. Klipstein in Lena Norman

Eden od zadnjih filmov Willyja Birgla je film »Guverner«. V njem igra Birgel glavno vlogo odločnega, brezobzirnega guvernerja, ki se ne plaši nobenega ukrepa, da zatre revolucijo, ki se pripravlja v državi: naredi državni udar, zasede parlament z vojsko, ga razžene, dobi od predsednika republike vsa polnomočja. Smola je le v tem, da je poročen z ženo, ki je nekoč obljubila nekemu mlademu častniku, da ga bo čakala, dokler ne pride po njo, in da ta častnik spada k najbolj sposobnim pristašem guvernerja. Na tem temelji potem ostalo dejanje. — Film je pred tednom predvajal Kino Matica.

VESTI IZ ATELJEJEV DRUŽBE TOBIS

»Zadnja runda«

je naslov novega filma, ki vsebuje življenjepis nekega slavnega boksača. Režijo ima v rokah Werner Klinger, glavna moška vloga pa je poverjena Atili Hörbigerju.

Film o Michelangelu

Te dni je bila hkrati v Berlinu, Hamburgu in Dresdenu premijera velikega filma družbe Tobis, ki predstavlja po svoji obliki in vsebini nekaj povsem novega na področju filma. Naslov tega dela

je »Michelangelo«, in kaže življenje, ustvarjanje in borbo velikega umetnika. Režiser Curt Oertel je delal nad dve leti na tem filmu, ki ni povprečen zabavni film niti ni kulturni film, kakor smo jih vajeni. Nasprotno: predstavlja zelo lepo uspel poskus uvedbe novih filmskih oblik in oživlja na platnu s porabo vseh tehničnih možnosti ustvarjanje tega genialnega mojstra kiparstva in slikarstva.

Benjamino Gigli

je prevzel glavno vlogo v filmu »Glasba sanj« in dospe v kratkem v Berlin na snemanje.

»Moj mož tega ne sme vedeti«

V tem vedrem in nadvse zabavnem filmu nastopijo Mady Rahl, Grethe Weisser, Annemarie Holtz in dr. Film je režiral Paul Heidemann, ki bo to pot prvič pokazal svoje režiserske sposobnosti.

Moderno meblirano srce«

Gustav Fröhlich bo nastopil v imeaovanem filmu, katerega režira stari znanec Theo Lingén.

Nekoliko naporen razgovor z Anneliese Uhlig

Pripombe k Ufinem filmu »Kriminalni
komisar Eyck«

Anneliese Uhlig, zastopnica mlade generacije nemškega filma, ki si z uspehom osvaja pozorišče, igra glavno vlogo v Ufa-filmu »Kriminalni komisar Eyck«. Radi snemalja je bila nedavno na Zugspitzu.

Lepo se je videlo, ko je v trenutku izginilo sonce v meglenem morju, prav za čas, ko je filmska ekspedicija dospela na vrh. Sicer so oblaki, posebno če nas obdajajo vse okrog in nad nami, nekaj zelo nenavadnega, kajti za večino ljudi je takšen dogodek prav zanimiv. A film se na tako zanimivost poživlja, če je ne more spraviti v kamero.

Anneliese Uhlig je bila torej prosta in filmski igralci, ki so prosti, so za vpraševalce, ki diše po tiskarski barvi, v splošnem zelo porabljeni. Takrat imajo namreč čas, radi pokramljajo o tem in onem, povedo kaj imajo na srcu in če nimajo nič na srcu, kar se tudi kaj rado primeri, so vsaj pripravljeni poslušati spomine drugih, ki jim v igri vprašanj zapadejo.

Recimo, da že poznamo vsebino filma, ko vprašamo Anneliese Uhlig po njeni vlogi. Če poznamo vsebino filma, moremo reči — k sreči, kajti igralka se more razgovoriti o vsem le v odlomkih, nam pa, ki smo prispeli šele pred nekaj urami na vrh, še zmerom manjka kisika za oživljajoč in opogumljajoč razgovor. V tem hipu smo namreč prav na vstopu k stezi, ki je vsekana po temenu Zugspitze in veže oba hotela na tirolski in bavarski strani. Pot po gori sicer ni daljša od osemsto metrov in višinske razlike je tudi komaj sto petdeset metrov, toda težavna je: z 277 stopinjami v ledu se pričenja in konča s povečanim utripanjem srca, tako da jemlje veselje do govorjenja. Krasna pot! Vsakdo bi jo moral prehoditi korak za korakom zase. Že po prvih sto metrih je videti napis na tabli, ki v verzih zapoveduje počasno hojo, kajti zrak je tu v višini nad 3000 m precej redkejši, kakor smo ga navajeni v prestolnici. Ta steza zapeljuje z vsemi številnimi posebnostmi k ogledovanju, prisluškovanju in molku. Vseokrog leži razrito kamenje, voda prši po sesutinah. Kos pota je izsekan v pravo ledeno goro, spet dalje je gaz po čistem snegu — pokrajina kakor na Grenlandiji. In ko človek obstane — to veličastno molčanje prirode okrog njega. Poprej se je vlekla meja čez vrh Zugspitze. Nekje še vse nekaka vrata na tečajih in mister Brown iz Chicaga se je podpisal nanje in se tako postavil javnemu posmehu.

Tobis

Else v. Möllendorf in Hermann Braun
sta igralca glavnih vlog v filmu »Tudi
sorodniki so ljudje«

Takšna je torej pot po Zugspitzu in ko na vrhu dospemo iz megle v sonce, začnjenja svojo pesem mrzli gorski veter, ki nikdar ne jenja.

»V tem filmu pojem svoj prvi chanson,« pove Anneliese Uhlig. »Nedolžna zadovoljna stvarca, ki se veseli življenja sem, povsod sem zraven — z eno besedo, mlada, kakor me vidite zdaj. Nič se ne bojim slabega vremena, ne gorske bolezni. Tako sem v resnici in bom tudi v filmu.«

Te besede so bile med hojo po osem sto metrih dolžine poti po gori. Intervju je torej popolnoma, docela neuspel...

Hermann Hacker.

INFORMACIJA

Zaljubljeni kriminalni komisar

Zakaj pa ne? Kriminalni komisarji so tudi ljudje. Človeku se rado primeri kaj človeškega, zlobni jeziki pa trde potem: Ljubežen je slepa. To pa mislijo zmerom le o drugih — ne o sebi. Kaj le neki mislite! Nič takega se jim ne more pripetiti.

V tem primeru je govora o kriminalnem komisarju Eycku iz Berlina, ki je na dopustu v nekem zimskem letovišču in spozna lepo mlado pevko in se tako rekoč na prvi pogled vanjo zaljubi. Tudi kak kriminalni komisar zna drugače po-

Zarah Leander

gledati kakor službeno. Dopust, lepa ženska in prekrasno smučanje v dvoje, to more pretresti še tako zakrknjeno komisarsko srce. Komisar Eyck je v tem filmu res slep od ljubezni, kajti srce lepe dame pripada — ne! Nič več ne pripovedujmo. V kratkih obrisih smo že izdali vsebino novega Ufa-filma »Kriminalni komisar Eyck«, v katerem igra Paul Klinger naslovno vlogo, njegova partnerica pa je Anneliese Uhlig. Režija tega napetega filma je poverjena režiserju M. Harbichu. Trak je v delu in ga v kratkem vidimo.

Friedl Czepa

Ufa

POT K USPEHOM IN SLAVI

»To se mi je zdelo prav toliko vredno kakor bi imela pogodbo že v roki,« se smehlja Carola Höhn. Z največjo naglico se pripravi na pot: Kakšna sreča, da ima v Berlinu sorodnike, tako da je bivanje tam ne bo dosti stalo. Še par novih oblek: pripomniti je treba, da je konferenca s šiviljo ob tej priliki trajala dalje kot navadno, veselo slovo od matere, in v nekaj urah izstopi v Berlinu iz vlaka mlada dama — v upanju filmska zvezda. Prva poi jo pelje v urad filmske družbe. Tu se sicer spominjajo podjetne gospodične iz Bremerhavna, vendar velike vloge ne letijo začetnikom v usta kot pečene piške, prvi mrzli curek že čuti Carola na sebi:

čakati in zopet čakati bo treba. Ko vidijo v uradu uspeh teh besed, jo prijazno potolažijo, naj le počaka štirinajst dni. Lepo se sliši to štirinajst dni, to ni dolgo, vendar predolgo, če gre denar h koncu. Ali naj se vrne razočarana domov? Carola stisne zobe in čaka, dokler ne napravijo poskusnega snetka. Za to priliko obleče svojo najlepšo obleko in se smehlja tako, kot se še ni nikdar v življenju.

Ne dolgo potem jo pokličejo: Pridite jutri zjutraj k nam v večerni obleki! — Zjutraj v večerni obleki? Ne pozna se vseh filmskih običajev, kar ni prav nič čudnega. Z nekakim strahom se poda v atelje, kjer jo prvič posnamejo za film. Carola je vsa zmešana, prav nič ne ve, kako je bilo, niti kako je prišla domov, ve le to, da je treba pisati materi in da je zaslužila pet in dvajset mark, zanjo celo premoženje. Toda ali naj vedno ostane statistka? Treba je priti naprej, toda kako? Premalo še zna, ni še zrela za film. Pri neki znanki se ji ponudi prilika za pouk petja: vsa vesela jo zgrabi, z ognjem se vrže na študij in že kmalu se pokaže uspeh. Na tišem si misli: mogoče bom pa prišla na kak oder in potem k filmu.

Ziveti je treba in treba je denarja: v časopisu bere inserat: Išče se model. Postave je lepe, obraz je za fotografijo kot nalašč, obleke ji večinoma krasno pristojajo. Tvrde so zadovoljne, vsi jo hočejo imeti, često vidimo njeno sliko v velikih modnih časopisih in včasih stoji pod sliko celo pripomba: obleko nosi Carola Höhn. Neštetokrat jo fotografirajo: zdaj za zobno krema, zdaj za lasno vodo in za nešteta druga kozmetična sredstva.

Nekega dne pride ji na misel, da bi poslala nekaj svojih slik znani igralki Juliji Serda, ki vodi s svojim možem gledališče v stegliškem dvornem parku. Misli si: ona je ženska, mogoče bo imela zame razumevanje. — Po nekaj dneh ji piše Serda, da sicer nič ne da na predstavljanje, da pa jo bo poklicala, ko bo prilika za to. Čez teden ali kaj že vidimo Carolo nekega večera med poslušalci gledišča, ki gledajo dramo »Senator«. »Poglejte si stvar!« je dejala gospa Serda. »Če vam vloga ugaja, vas bom preizkusila!«

Naslednji dan je nedelja: Carola sedi doma in študira svojo vlogo, ne gane se od nje, v ponedeljek je skušnja. Julija Serda sedi blagohotno in posluša Carolo, ko govori. Ko konča, stopi k mladi igralki in reče: »Dobro, jutri igrate!« Carola pa je srečna, da komaj zadržuje solze.

Po prvem nastopu se vrste drugi in izgleda, da je Carola že pozabila na film. Nekega dne jo obišče prijateljica, ki je zaposlena pri filmu, pripoveduje ji o delu v ateljeju in stare sanje ožive. Ko jo kolegica povabi, naj gre z njo, ogledat si vso stvar, ne odlaša niti za trenutek. Ko

prideta tja in se drenjata, se spomni prijateljica, da režiser Dolle išče dvojce deklet, ki dobro pojeta, za film »Enkrat velika dama«. »To bi bilo nekaj zate«, pravi Caroli. Ko Dolle prikoraka mimo, ga prijateljica kar napade: »Tukaj je dekle, ki igra v našem teatru; saj vi iščete dve, ki znata peti!« Dolle je dobre volje, pogleda Carolo in jo povabi s seboj v neko barako, kjer stoji klavir. Carola zapoje nek šlager, ki ji pride na misel; dvakrat ga mora ponoviti, potem pokličejo še režiserja Lamprechta in produkcijskega vodjo. Naslednji dan predela pevske scene, nato napravijo poskusno snemanje. Ko Carola vidi samo sebe, je vsa iz sebe, sama sebi se zdi grozna. Pa jo potolaži režiser Lamprecht očetovsko: »No, če se nam dopadete, ste lahko zadovoljni!« To je njen prvi film: v njem igra prijateljico naše rojakinje Käthe von Nagy, eno od treh deklet, ki stanujejo skupaj v podstrešni sobici.

ANEKDOTA

Carola Höhn je podedovala dar za glasbo po očetu in po materi. Mati je pela, oče pa je bil virtuos na klavirju. Ko je bila Carola stara tri leta, je nekoč stala pozorno in tiho pri klavirju, ko je oče igral in ni odmaknila očesa od klavirja. Oče in mati, oba ponosna na tako očitno nadarjeno hčerko, sta se spogledala. Tedaj pa odcaplja dekletce od klavirja k materi in jo vpraša s svojim zvonkim in čistim glasom: »Mami, ali ti je všeč, da očka tako razbija po klavirju?«

*

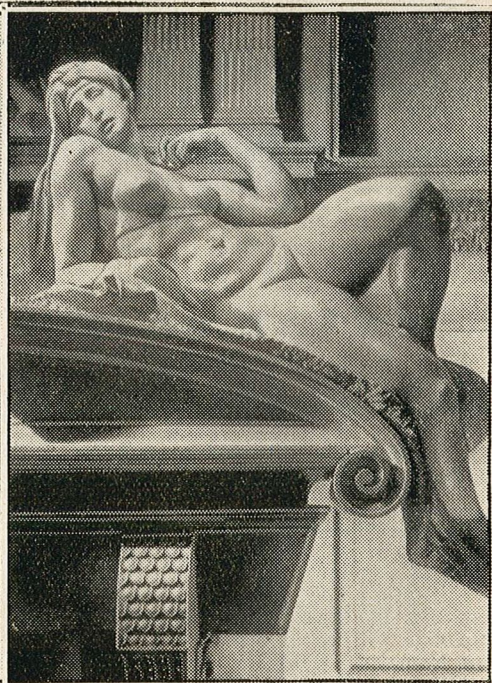
Aribert Wäscher je bil zagrizen samec. Nekega dne so ga vprašali, zakaj se vendar ne odloči za zakon. Tedaj je izjavil z vsem prepričanjem: Najboljšemu možu ni nič težavno poročiti dobro deklico, toda omožiti se s slabo žensko, je pa kaj težavno.

»Midva sva v večini«

Ferdinand Marian, ki igra v novem Tobis-Cinema-filmu »Glenarvonski lisjak« eno glavnih vlog, prav vlogo »lisjaka«, sodnika Grandisona, je bil pred mnogimi leti član malega pokrajinskega gledališča. Tik pred začetkom predstave je vprašal Marian, kakšen je poset, nakar je inspicient pogledal skozi luknjico v zastoru po dvorani. — »Torej kako je?« je vprašal Marian še enkrat in po dolgi minuti grozljivega molka je dobil strašni odgovor: »Gospod Marian, midva sva v večini...«

IZ UREDNIŠTVA

Uredništvu je došlo več dopisov, s katerimi izražajo čitatelji svoje želje. Radi jim bomo ustregli, čim nam bo mogoče. Prosimo potrpljenja.

Tobis

Kip na grobu Lorenza de Medici, mojstrsko delo velikega Michelangela

Poslednji film Ralph Arthur Robertsa

Nenadno umrli nemški filmski igralec, dober znanec tudi našemu občinstvu po svojih številnih filmih, je igral svojo zadnjo vlogo z Gusti Huber, Wolfem Albach-Retty in Grethe Weisser. Smrt je doletela tega odličnega umetnika dan po končanem snemanju.

Brevir za zaljubljenca

To je knjiga, ki vsebuje veliko senzacijo. Naslov ji je »Sola ljubezni« in je svojemu piscu, pisatelju Wölfinu prinesla bogastvo in slavo. Povsod je znan in moški mu zavidajo za njegove bogate izkušnje, ženske vidijo v njem popolnega moža, ki jih zna krotiti, kajti ženske se rade puščajo podvreči, toda le moškemu, ki je zanje.

G. Külle, pisec tega filmskega teksta je postal zdaj znan tudi kot režiser, ki je ustvaril to ljubko temo v novem Ufa-filmu »Sola ljubezni«.

Viktor Staal se podaja s svežimi močmi kot pisatelj Wölfin na delo in kljub svojim izkušnjam mu dolgo ne uspe za film osvojiti neke lepe ženske, dokler je ne privede kot nevesto na svoj dom.

Torej »Sola ljubezni« še ni izšla v knjigi, videli pa bomo domnevnega avtorja

in njegovo počenjanje v osebi Viktorja Staala...

Najprej bolničarka, potem filmska igralka

Dorit Kreysler je v svojem 17. letu, ko je imela v rokah diplomu za učiteljico plesa in gimnastike, zamenjala ta poklic za dolžnosti negovalke bolnikov. Ni čuda, da je imel znani dunajski sanatorij, kjer je Dorit službovala, velik dotok pacientov. Toda kmalu je bilo zanj prosto mesto v baletu na dunajski Državni operi in istočasno se je učila v igralski šoli. Kmalu je debutirala v nekem manjšem delu in opazil jo je eden vodilnih strokovnjakov Ufe in jo poslal v Babelsberg. Njen prvi film ni šel čez meje Nemčije, toda v filmu »Kriminalni komisar Eyck« jo bomo videli tudi pri nas.

*

Italijanska filmska produkcija

Po uradnih podatkih so znašali stroški za izdelavo italijanskih filmov v preteklem letu 13 milijonov lir, napram 7 milijonom v dobi 1937-38 in 1 milijonu v letu 1936-37. Izdelanih je bilo 273 filmov. Največji odjemalec italijanskih filmov je bila Švica s 64 filmi, potem slede USA s 44, Španija in Portugalska z 32, Brazilija z 18, Nemčija z 9 itd. Pri nas smo videli dva italijanska filma.

*

Naša domača filmska produkcija se ne more razviti. Kapitala ne manjka, toda borba za mesta v upravnih svetih in pa osebna borba med poklicanci onemogoča vsak pameten začetek. To pa je radi tega, ker inozemske družbe ne žele, da bi se razvila jugoslovanska filmska industrija.

*

Zamenjava

V hiši muzikalnega Dr. Z. govori družba o Šaljapinu in gostitelj dene najnovejšo Šaljapinovo ploščo na gramofon. V tem trenutku se pojavi njegov prijatelj Dr. V., ki ima neodpravlljivo navado zamujati. Pazljivo prisluškuje pesmi in ko je plošča zvrtena se oglasi ves v dojmu: »Da, Zarah Leander — kakšen glas ima ta ženska!«

ZA SMEH

Mlad odvetnik je odprl pisarno. Čakal je klijentov, toda nobenega ni hotelo biti. Hodil je na sodišče poslušat razprave. Neka dne pa prihiti njegov sluga in mu pove, da čaka v pisarni prvi klijent.

Odvetnik je hitro skočil pokoncu in začel teči po stopnicah. Toda sluga je zaklical za njim:

»Saj ni treba tako hiteti, gospod odvetnik. Zaklenil sem ga v pisarno...«

*

Učitelj: »Kdaj je treba obirati sadje z drevja?«

Janezek: »Kadar je pes privezan.«

*

»Lani ste bili v Splitu, gospa, in ste prav hvalili hotel, kjer ste stanovali. Ali bi mi lahko povedali naslov, ker mislim tudi jaz potovati v Split.«

»Iz srca rada, gospa, toda pozabila sem ga — čakajte, saj res — da hitro pobrskam med našimi žlicami...«

*

Gospod Svinčnik je danes zelo slabe volje. Morda je temu vzrok strašen nahod. Vse ga razburja. Na primer to, da ni dobil sedeža. Ali pa to, da je prepil. In to, da vozi tramvaj po njegovem mnenju dosti prepočasi.

Razen tega pridirja na neki postaji v poslednjem trenutku mlad gospod s psom na vrvi, skoči na stopnišče in pusti lepo psa teči ob tramvaju.

Gospod Svinčnik se je zdaj počeno ujezil. Grdo je pogledal in zamrmral: »Mučenje živali...« In še marsikaj. Pa se ne da zapisati.

Mladi gospod je nekaj časa molčal. Ko mu je bilo naposled že preveč, je dejal ravnodušno:

»Le nikanar se preveč ne razburjajte. Saj se tudi vi peljete, vaš nos pa teče!«

Bette Davis

E. G. BRAD

BEG Z MILIJONI

ROMAN

9. nadaljevanje

»Avto bo okoli 1. ure popoldne v Cincinnati,« je dejal policist. »Ali naj ga ondi ustavimo in primemo?«

»Ne, nikakor ne!« je vzkliknila Polly ogorčena. »Policija naj se nič ne vtika!«

Dodd je premišljal nekaj hipov ter nato dejal: »Jaz sam ga bom lovil in ustavil. Brzjavite v Cincinnati, naj zasledujejo rumeni avto in pazijo, kam pojde! Vse drugo opravim sam. Telefonirajte takoj tvrdki William Webster & Son po najhitrejši avto z dvema najbolj zanesljivima voferjema!« In obrnil se je k Polly: »Kako dolgo potrebujete, da se opravite za potovanje?«

»Četrto ure,« je odgovorila in stekla v sosedno sobo.

Policijski uradnik je odhitel k telefonu naročat pri avtomobilski tovarni Webster & Son najhitrejši avto in dva voferja, Bobby Dodd pa je medtem preiskal pisalno mizo. Našel ni nič važnega, ker Jack je opravljal vse svoje pisarije v banki. Našel je Jackov potni list s točnim popisom njegove zunanosti.

»Tudi prav!« si je mislil, spravil potni list in opustil nadaljnje iskanje. Nato je stopal zamišljeno sobi semintja. Vsega je prevzela vroča želja, da čimprej dobi ukradena dva milijona, in sicer na način, ki bi kolikor možno malo žalil gospo Bellovo.

Mlada dama je napravila nanj globok vtisk. Pa ne samo iz sočutja do nje, tudi čut pravičnosti je branil Dodd, da bi ravnal z Jackom Bellom kakor z navadnim zločincem. Mož, ki ga ljubi tako dražestno, nedolžno bitje, ne more biti vsakdanji defraudant; tak mož se je mogel polastiti denarja resnično le v hipni zmedenosti. Razen tega je reševal Dodd kot privatni detektiv svoje težavne naloge najraje popolnoma sam, če le mogoče brez sodelovanja javnih oblasti. Saj se je potem tudi sam sončil v žarkih svojih uspehov.

To je bil tudi vzrok, da je obrnil hrbet javni varnostni službi in je začel delovati na lastno odgovornost. Policija mu je služila samo kot poizvedovalni organ.

Slučaj Jacka Bella mu je bil jasen kot sončni dan. Sedel je v rumeni avtomobil 1177, in ta avto so videli na poti v Louisville.

Tedaj je vstopil drugi policijski uradnik in je poročal o nadaljnjih poizvedovanjih v Louisville:

»Bell je izstopil ob sedmih zjutraj pred hotelom Bristol. Rujavo brado ima.«

Dodd se je smehljaj: »Tak mazač! Niti obriti se ni dal! Nemogoče, da bi bil ta Jack Bell normalen!«

»Kako se je vedel?« je vprašal Dodd.

»Prav dobre volje je bil videti, in pil je šampanjec. Gostilničarja je vprašal za pot v Cincinnati,« je poročal uradnik.

»Naročil sem že, naj brzjavijo v Cincinnati,« je dejal Dodd mirno. »Opazujejo naj avto, a naj ga ne ustavljajo. Opraviti imamo z umobolnim človekom. Denar je gotovo skril, zato ga ne smemo zgrabiti. Preveč bi se prestrašil in lahko bi se mu popolnoma zmešalo. Kje naj iščemo potem dva milijona? Tudi ga lahko zadene kap, kar bi bilo seveda še huje. Postopati treba z največjo previdnostjo.«

In tudi drugi policijski uradnik je odšel.

Dodd je stopil k stranskim vratom in vljudno vprašal:

»Še niste gotovi?«

»Tako — takoj!« je odmevalo.

»Uboga ženka!« je razmišljal Dodd ter se znova zazrl v Jackovo fotografijo. »Čeden mož, žal, da tako zelo neumen! Milijone krade, uhaja z rumenim avtom in si ne da niti brade obriti! Modern tat uniči tudi vse svoje fotografije, ta Bell pa pušča svojo sliko — policiji na razpolago! Ha, tiralica bo lahko izvršljiva in opremljena celo s tatovo sliko.«

Tedaj je pred vilo zabučalo in ustavil se je pred vrati mal avto. Dodd je skočil k oknu, a avto je bil že prazen. Takoj nato pa je stopil v sobo — Oliver Hegan, šef.

»Vi ste še tukaj?« je strmel Hegan.

»Ravno prav prihajate!« je vzkliknil Dodd. »Evo, tu imate Bellov potni list z natančnim popisom njegove zunanosti in tu njegovo fotografijo! Peljite se takoj na policijski urad tega okraja in izročite oboje. Napravijo naj nemudoma tiralico s sliko! Veliko, lepo, kričečo! Prvih 3000 izstisov naj pošljejo ekspresno v New-York!«

»V New-York — tiralico?!« je zajavkal Hegan in moral je sesti, tako so se mu tresla kolena. »Torej že imate njegov sled?«

»Imam. V enem dnevu ga morda že dobimo — če ne preje!« se je pobahal Dodd.

»Ljubi Bog, že v enem dnevu!« je stokal Hegan. »To je strašno!«

»Nič strašno! Pri meni gre vedno vse kakor namazano. Ampak ne sedite tu, nego pojdite!« je priganjal Dodd.

»Saj grem... Ampak par besed bi pa vendarle rad izpregovoril s svojo nečakinjo — revico!«

»Čisto nepotrebno. Govoril sem že jaz — jo potolažil — in zdaj se odpeljeva skupaj za Bellom!«

»Kako? Polly gre z vami?« se je čudil Hegan.

»Avto je že tukaj!« se je oglasila Polly za njegovim hrbtom. Bila je v potni obleki, in za njo je nesla hišna velik kovčeg.

»Polly! — Striček!« sta vzkliknila, ko sta se zagledala in se objela.

»Ti ubožica! Kakšna nesreča!« je tožil Hegan.

»Striček, odpustite Jacku!« je prosila Polly, plavajoča v solzah. »Nikar ga ne naznanite policiji! Gotovo je hipoma zblaznel! On ni tat — on je bolan! Zdobro ga pregovoriva, da vrne denar ter ga spraviva v sanatorij, da se pozdravi... O, o, ljubi striček, zaradi mene mu odpustite in vse bo zopet dobro! Mr. Dodd mi je obljubil, da Jacka ne ovadi sodišču. Kaj ne, da ste mi to obljubili?«

»Gotovo, — policija ne sme imeti z mr. Bellom nobenega opravka. Vse oprava sama ž njim!« je pritrdil Dodd.

»No, slišite?! Sama ga privedeva nazaj, dà, dà... in vse bo zopet kakor nekdanj, striček!«

»Bog daj... Bog daj!« je vzdihal Hegan na glas, v duši pa je mislil: »Bog ne daj! Bog ne daj! Strela božja, če ga res tako hitro zasačita, je vse izgubljeno!« In zopet je rekel na glas: »Ti spremiš mr. Doddja do New-Yorka... o Bog, kakšne skrbi mi delaš! Toda, res, ni drugače... Zbogom, Polly, — pazi nase... pa reci Jacku, da mu odpuščam... vse mu odpuščam!«

In vnovič sta se objela, — Dodd je narahlo odrinil Hegana, podal Polly svoj komolec ter jo galantno odvedel v čakajoči avtomobil z dvema šoferjema.

»Tahí-tahâ!« je zarjulo trobilo, avto je odfrčal, Hegan pa je stal pred vilo in gledal za dirjajočim vozilom, od katerega je bilo odvisno vse: zmaga in propast.

VIII. V New-Yorku.

Po hrupnem Broadwayu v New-Yorku je korakal Jack — golobrad, v rumenem lahkem plašču proti prahu in z rumeno avtomobilsko čepico na glavi.

Nedaleč Cumberlanda je na ostrem strmim cestnem ovinku, kjer se je avto 1177 zaradi strmine in ovinka ter zaradi izogibanja drugim vozilom pomikal za nekaj hipov le še v zmernem diru, skočil neopažen iz voza. Avto 1177 je dirjal dalje, Jack pa se je vrnil peš v Cumberland. Tam se je dal pri prvem brivcu obriti, pri drugem brivcu kratko ostriči, pri tretjem brivcu si je kupil barvilo za lase. Nato je šel v modni magacin ter si je kupil rumen plašč in rumeno avtomobilsko čepico. Končno je šel v ponižen hotel ter naročil, naj ga čez tri ure pokličejo, ker hoče tako dolgo mirno spati. Bil je resnično utrujen. Toda predno je legel, si je z barvilom namazal svoje rujave lase, da so bili črni kot oglje. Ko jih je še izpral in osušil, je legel spat jedva uro. Na to so ga poklicali. Oblekel se je, plačal, nekaj malega zavžil ter se z ekspresnim vlakom odpeljal v New-York.

Zdaj je stopal po Broadwayu, kjer je vrelo najbujnejše trgovsko in prometno življenje med newyorškimi milijonarskimi trgovinami, bankami, uredništvu in nebotičniki. Nameraval se je prepeljati v Hoboken, da iztakne ondi parnik, ki ga brez stroškov pripelje najhitreje v Hamburg.

Naenkrat pa je kakor okamenel. Na stebru za plakate je zagledal — svojo lastno sliko v velikanski obliki!

Tat milijonov — Jack Bell! je čital na rumenem plakatu s črno svojo sliko in z — brado. Poleg pa je bila policijska tiralica z natančno navedbo, kakšne barve so njegovi lasje, njegove oči, njegova brada in polt... kakšna ima usta, nos in ušesa... koliko cm je visok in drugo ter končno: **2000 dolarjev nagrade onemu, kdor tatu zgrabi in zapre!** Podpisan je bil Bobby Dodd, Chicago.

»2000 dolarjev?« je premišljal Jack. »Ali ni to premalo? No, dà, če bi bilo vsaj 5000 dolarjev ali 25.000 \$! Tale Dodd je res umazanec! Za tako ceno pa me že ne dobi.«

Še je zrl Jack v svojo lastno sliko, ko je pridrvel na kolesu okoli ogla policaj. Zadaž mu je visel lonec z lepivom in čopičem. Pred plakatnim stebrom je skočil s kolesa, pograbil čopič in lepivo, švignil parkrat preko Jackove brade na sliko ter nalepil rdeč pramen. In ne da bi se ozrl, je skočil policaj urno zopet na kolo ter drl k sosednemu plakatnemu stebri.

Scherl-Ma

Ilse Werner

Jack pa je čital strmeč:

»Tat se je v Cumberlandu obril in ostrigel! Lase ima črne! Nosi rumen plašč in rumeno kapo!«

»Na, ta je pa dobra!« je vzkliknil Jack. »Dodd je skupuh, a tepec ni! In nos ima kakor najboljši lovski pes... res, vsa čast.«

In pomignil je najbližjemu kočijažu ter mu velel, naj ga pelje proti Boveryju. Na prvem oglu, kjer je bila restavracija, je voz ustavil in izstopil brez plašča, na glavi pa je imel že majhno mehko čepico modne barve.

»Takoj se vrnem,« je dejal kočijažu in odšel v restavrant, prekoračil celo vrsto sob ter na nasprotni strani hiše stopil na ulico.

V kočiji sta ostala rumeni plašč in rumena čepica. Kočijaž je čakal, čakal... klet... končno pa se je odpeljal.

Medtem je Jack že koračil po Boveriju in iskal brivnico, da si kupi rujavo barvilo za lase. Toda rujavega barvila ni dobil, pač pa barvilo za ženske »zlate« lase. Kupil je torej to, češ da ga potrebuje za svojo ženo ter je šaleč se odšel. Urno je poiskal v stranski ulici mal hotel ter plačal sobico vnaprej. Sumljivo so

Scherl-Ma

Anneliese Uhlig
v Ufa-filmu »Kriminalni komisar Eyck«

ga gledali, ker je bil brez prtljage, toda izgovoril se je, da je iz Cincinnatija ter da se vrne še nočoj.

Ko pa se je zaklenil v svojo sobico, se je znova lotil svojih las. Mazal, drgnil in gladil jih je, izpiral ter znova vtiral barvo, — končno pa je videl, da so mu lasje namesto zlatorumeni — rdeči kakor dlaka starega lisjaka.

»Tudi prav,« je dejal ter ostavil hotel.

Njegovi rdeči lasje so vzbujali splošno pozornost, kar ga je zelo zabavalo. Sedaj se je lahko smejal rdečemu pramenu, ki je bil nalepljen preko rumene tiralice.

Šel je preko Hudsona ter stopal počasi, kakor kak brezposelni pomorščak, proti obširnemu pristanu. Pri vsakem vходу sta stala po dva stražnika. Pri ladjenici »Proga Hamburg-Amerika« se je ustavil in čital vojni red. Jutri zjutraj odplove »Pensylvania«! Njegova ljuba stara znanka, ki se je kot mornar že nekoč vozil na njej.

»To bi že bilo!« si je mislil, in pri tem se mu je ustavil pogled nehote na rumenem plakatu z njegovo staro tiralico. Toda ni trajalo dolgo, ko je prikolesaril stražnik in pritisnil rdeč listek nanjo.

Policaja, ki sta stražila vhod, sta začela takoj študirati novi opis njegove osebe, a sta vkljub temu skrbno pazila na vse okoli sebe. Kdor se ni mogel z listinami izkazati, je moral brez pardona nazaj. Jack je razmišljal, ali bi se vendarle ne mogel vtihotapiti na ladjo.

Tedaj se je ustavil pri vходу majhen tovozen voz z nenavadno širokim in dolgim kovčgom z usnjatim debelim pokrovom. Na pokrovu in na vseh štirih straneh je bilo napisano z velikanskimi črkami: »**London! Pozor! Steklo! Ne premetavati!**«

Voznik, ki je pripeljal ogromni zaboj, je mirno obsedel na kozlu. Tedaj je pritekel neki moški ter hotel urno vstopiti v ladjenico, toda hipoma so ga zgrabile štiri krepke roke. Kajti ta človek je bil oblečen v rumen plašč, na glavi je imel rumeno čepico — ter je imel vrhu vsega še svetlorujave lase. Videti je bil kakor kak potujoč igralec.

Strašno je bil hud. Pravil je, da se imenuje Frank Murrell ter da bo igral v Metropol- varietetu v Londonu kot žonglér in čarodejnik. Bil je resnično, vsaj na prvi pogled, nekoliko podoben sliki Jacka Bella. Policaja sta bila torej trdno prepričana, da sta zgrabila milijonskega tatu. K vsej nesreči mož ni imel voznega listka. Predrzo je trdil, da je listek še na agenturi. Toda vse ni nič pomagalo, moral je na bližnjo stražnico.

»Takoj se vrnem.« je rekel vozniku. »Da mi dobro pazite na kovčeg! Gledališki rekviziti so v njem, ki bi se lahko razbili!«

Eden izmed policajev ga je odvedel, drugi pa je podvojil svojo pozornost. Ura je udarila šesto, in delavci ladjenice so hiteli ven in noter. Zdaj bi bil Jack Bell morda lahko šinil mimo policaja, toda kaj bi mu to pomagalo? Brez voznega listka bi ga ne pustili na ladjo. Zato je še vedno stal, oprezoval in čakal.

Takoj nato so pristopili trije močni mornarji pod vodstvom še močnejšega čolnarja k velikemu žonglerjevemu kovčku. Ta silni možakar je bil Jacku na prvi pogled všeč.

»Urno! Ali imaš kolero?« je kričal čolnar nad četrtnim mornarjem, ki je lezel počasi z njimi. »Ti prekleti holandsman! Tako te bom brenil, da napraviš na svojem trebuhu šestnajst milj v eni uri!«

»Tale mora postati moj prijatelj,« si je mislil Jack in je stopil k čolnarju.

»Dober dan, bratec!« ga je veselo pozdravil. »Ždi se mi, da se poznavam!«

»Odlazi! Jaz te ne poznam!« se je mirno odrezal čolnar. »Imaš preveč rdeče lase.«

»To nič ne de,« je izjavil Jack Bell. »Ali prideš drevi na Coney Island? Dam za pijačo!«

»To je druga stvar,« je menil čolnar. »Spraviti moram samo še ta vražji zaboj na krov.«

Jack Bell se je umaknil.

»Primate!« je komandiral čolnar. »Vzdignite prav previdno! Moric Pietje, če izpusti kovček na tla, ti pripeljem tako, da boš imel štiri tedne otekle ušesa.«

V tem hipu je pridirjal žongler Frank Murrell, lastnik ogromnega kovčka, čez cesto. S pomočjo pogodbe in v bližini stanujočega tovariša, je policijo prepričal, da ni Jack Bell.

»Previdno! Nikar ne prevračajte zaboja!« je rjovel ves obupan, ko je Moric Pietje prezgodaj izpustil. »Nesite kovček v mojo kabino.«

»Katero kabino pa imate?« je vprašal čolnar.

Toda vozni listek Franka Murrella je bil še vedno na agenturi.

»Pa postavimo kovček v shrambo za prtljago, kjer je druga prtljaga,« je predlagal čolnar. »Bolje bo spravljen ondi kakor v kabini, ki jo je morda zasedel že kdo drug. Jutri pa daste prenesti svoj kovček v kabino.«

Zgodilo se je tako; Frank Murrell se je na lastne oči prepričal, kje stoji njegov kovček, dal je čolnarju napitnino ter nato ostavil ladjenico. Prišedši mimo policajev, ju je še ošvrknil z zaničevanja polnim pogledom.

(Dalje prih.)

IZ UREDNIŠTVA.

ODGOVORI NA VPRAŠANJA

X. Y., C. Marika Röck, Ufa Berlin SW 68, Krausenstrasse 37-39. Wien-film je podružnica Ufe in deluje samostojno na Dunaju. Tobis je družba zase in ima svoje ateljeje. Le kadar ima ta družba svoje ateljeje zasedene, da film v izdelavo Ufi, ki je največja. Ufa da torej na razpolago ateljeje in tehnično osebje, vse drugo pa organizira matična družba.

V. B., L. Vaši želji žal ne moremo ustreči. Kolikor moremo presoditi po inozemskem strokovnem tisku, je v delu ogromno novih filmov, a le malo med njimi jih je, ki so pomembni tudi za nas. Mislite si, da so zdaj največje države v vojni in tudi film se mora podrediti državnim interesom. Važno vlogo propagande so mu prepustili, čisti igralski filmi pa morajo stopiti v ozadje. Bilo bi brez vsakega smisla, ko bi naštevati stotine imen novih filmov.

B. T., M. Vaš ljubljeneec Paul Richter stanuje v Berlinu W 50, Tauentzienstrasse 10. Pišite mu nemško, ker našega ne razume. Morda Vam odgovori: sporočite nam, če prejmete odgovor.

G. Č., K. Poslana zgodbica ni za tisk, čeprav trdite, da se je resnično zgodila. Pomembna je le za Vas in Vašo izvoljenko, nikakor pa ne za čitatelje.

F. L., L. Večina filmov, ki jih predvajajo kini, je kopirana tudi za amatersko 16 mm aparaturo. V tujini so prave izposojevalnice takih filmov za domače predvajanje. Pri nas se dobe le kaki stari in nemi filmi, nikakor pa ne zvočni, kajti kolikor nam je znano, ni v vsej Ljubljani nobenega zvočnega amaterskega projektorja. Če se za stvar zanimate, si naročite »Ufa-Schmalfilm-Magazin«, kjer najdete vse podrobnosti.

D. S., M. Georg Aleksander stanuje: Neu-Fahrland bei Potsdam. Zdaj začasno ne nastopa, kajti spada že med starejše filmske igralce, ki so preživeli že svojo boljše dobo. Vse na svetu je minljivo...

R. P. Ameriški filmi so prilagodejeni okoli ameriškega občinstva, ki ne more razumeti, zakaj baš one filme, ki so v Ameriki najbolj užgali. Evropa dosledno zavrača. Pravi umetniški filmi so v Ameriki kaj redki in tudi najmanj rentabilni. Če hočemo analizirati slučajno tudi pri nas priljubljena filma »Pesem zlatega zapada« in »Beli jorgovan« z Jeanette Mac Donald in Nelsonom Eddyjem, nam bo ostalo pozitivno, le petje obeh pred-

stavljalcev, vsa druga vsebina pa je popoln kič. Če ne verjamete, si zamislite — kakšen bi bil film, če bi oba igralca ničesar ne pela, temveč le igrala. — »Bel ami« je gotovo umetnina, primerjajte torej druge filme z njim in vzgijili si boste okus in smisel za razlikovanje med dobrim in slabim.

Z. O., L. Zresnite se in otesite se neumnih misli. Premladí ste še, da bi mogli razlikovati in spoznavati. — Ponavljamo Vam, kar smo povedali že mnogim: Pot do filma je pretežavna, od tisočih jo morda prehodi komaj eden...

T. T., T. Elga Brink je pri nas malo poznana. Pišite ji na naslov: Berlin, Halensee, Paulsbornerstrasse 85.

G. K., Č. O filmu z naslovom »Colorado« še nismo ničesar čuli in ne čitali. Vendar smo že povprašali in vam sporočimo, ko prejmemo odgovor.

D. L., L. Najbolj informirana filmska revija v nemščini je »Filmwelt«, ki izhaja tedensko. V Ljubljani jo dobite v večjih trafikah.

T. E., L. Če se ne motimo, smo na podobna vprašanja, kakor je Vaše, nekoč že, četudi ne tako odločno kakor zdaj, odgovorili. Posnemanje ni naša slaba lastnost, in prav nič nas ni volja, da bi zunanost in vsebino revije »Film« krojili po tujem kopitu. Dvomljiva učenost, ki jo prodajajo drugod, naj kar ostane prihranjena za podnebje, ki vlada vzhodno od naše geografske dolžine. Prav užalili bi naše čitatelje, ko bi jih smatrali za tako omejene, da bi jim tvezili srčkanе zgodbi o filmskih igralcih za pravo suho resnico. Je razlika med plačano reklamo in resnim filmskim tiskom!

*

»Oh,« pravi Jurček jezno, »jaz se pa sploh ne bom ženil.«

»Zakaj pa ne, Jurček?« ga vpraša mama.

»Nočem imeti otrok.«

»Saj jih ne bo, če jih ne boš hotel,« ga je podražila mama.

»Ti pa res nič ne veš,« se odreže Jurček, »kaj pa, če jih bo ona skrivaj valila.«

*

»Zakaj pa je primadona danes tako besna?«

»Samo enajst vencev so ji vrgli na oder.«

»Ali ni to dovolj?«

»Ne, ker jih je plačala dvanajst.«

Kupon

za odgovor v reviji »Film«.

Revija »Film« izhaja 1. in 15. dne v mesecu. Letna naročnina Din 40.—, polletna Din 20.— in se plačuje vnaprej. — Rokopisov uredništvo ne vrača; oglasi po ceniku. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Vegova ulica 6; čekovni račun št. 15.703; telefon št. 27-55. — Izdajatelj in odgovorni urednik Vladimir Kolman, Ljubljana, Vodmatska ulica 19. — Tiska tiskarna »Slovenija, d. z. o. z.«, (predstavnik Albert Kolman).

RESITEV NAGRADNE KRIŽANKE v 9.—10. številki

Vrsto naših prijateljev, reševalcev križank se stalno večajo, tako, da smo kar v zadregi pred obilno pošto, ki nam dohaja. Zdaj smo dosegli rekord: 367 rešitev leži pred nami, zajeten kup pisem iz vseh krajev Slovenije in države. Pazljivo smo jih pregledali in z veseljem ugotavljamo, da jih je nad dve tretjini pravih. S to križanko so bili reševalci posebno zadovoljni, kakor nam pišejo; zato jim bomo prav radi spet ustregli s podobno. Le nekaj je: 42 rešitev nam je došlo brez kupona, te smo izločili od žrebanja, 8 reševalcev je pozabilo navesti svoje ime in naslov, dva sta nam poslala rešitve križank, ki so bile objavljene neke drugod.

Žal se je v razlagi spet primerila mala nebitvena pomota, ki pa je nekatere reševalce dokaj ovirala, tako, da križanke niso pravilno rešili. Geslo 36. vodoravno se pravilno glasi »Orožje mroža« in ne »moža«, kakor je natisnjeno. Zaradi tega smo upoštevali tudi rešitve, ki so bile v tem delu nepravilne.

Vodoravno: Olga Čehova, on, us, ih, Akim, ma, val, len, Inka, Gita, as, lbar, R. S. (Rajko Slapernik), moderato, po, Alah, p. n., osa, boa, lesk, Feld, jr, oklo, A. P., u, tp, ča, Bette Davis.

Navpično: Olivia, go, Hum, os, ananas, Hans Moser, metropola, lk, li, Aida, grah, bel, ara, poljub, as, be, nadpis, Kopt, Poča, tt, av.

Nagrade prejmejo

Ivo Kodrič, Nina Ham, Cene Lah, Anda Sojer, Vikica Logonder, Mimi Osterc, Binca Dokler, Drago Pinter, Majda Prevec, Franc Klein. Poslali smo jim po eno originalno fotografijo filmskega igralca ali igralk, v enem najnovejših filmov. Razen tega prejmejo še vsak po eno vstopnico za film, ki bo predvajan v katerem koli kinu v Ljubljani, v prvi polovici meseca maja. Po vstopnice se morajo zglasti osebno v našem uredništvu. Oni, ki ne bivajo v Ljubljani dobe mesto vstopnice še po eno originalno fotografijo filmskega igralca ali igralk po svoji želji. Sporoče nam naj takoj, katero sliko si žele.

OBVESTILO

To pot nismo objavili nagradne križanke, presenetili pa bomo naše prijatelje z njo v naslednji številki. Večja bo, morda težavnejša od dosedanjih, toda z njo bodo imeli gotovo mnogo neskaljenega veselja, ko bodo srečevali imena svojih filmskih znancev prepletena z gesli, ki so v tesni zvezi s filmom. Seveda bomo pridali obširen nagradni razpis in pričaku-

jemo še obilnejši odziv kakor doslej. Naslednja, 12. številka naše revije izide od 20. maja in dotlej naj naši vneti reševalci potrpe. Uredništvo.

SKOTSKE

Na Škotskem so živeli trije bratje. Eden izmed njih je že predavnimi leti odpoštoval v Ameriko. Pred kratkim pa se je vrnil domov. Obogatel je. In doma sta ga čakala brata in oba sta imela dolgo brado.

»Ža božjo voljo! Kakšna pa sta!« jima je vzkliknil Američan, ko ju je zagledal. »Kako da sta si pustila rasti brado?«

»Da, ljubi brat,« sta odvrnila oba, »kaj pa nama je ostalo drugega, ko si vzel pred tridesetimi leti britev s seboj v Ameriko.«

*

Nad vse varčni Mr. Glace se je mudil v Londonu, kjer si je nekega dne privoščil v restavrantu telečjo pečenko. Čeprav ima Mr. Glace takšen želodec, da spravi lahko dosti pod streho, pečenki vendar ni bil kos. Žalostno jo je gledal. Saj je bilo še najmanj za eno večerjo. Ali naj jo pusti? Dolgo se je boril sam s seboj. Potem pa je le varčnost zmagala. Pomignil je natakari.

»To kar je ostalo, mi pa zavijte za psa. In plačal bom.«

Še celo nekaj napitnine je dal, ko je vendar tako poceni prišel do nove večerje.

»Hvala,« je rekla natakari in se je kmalu vrnila. »To je pa za psička!«

Mr. Glace je začudeno pogledal zavoj. Ali je mar natakari zavila vse, kar je še od teleta ostalo?

»Le vzemite,« je dejala. »Vse nocojšnje ostanke sem zavila za vašega psička.«

*

Mr. Bottom iz Škotske je v Londonu. V kavarni sedi in žuli že pet ur črno kavo.

Iznemada nastane v kavarni velik trušč. Neki Anglež stopi na mizo in zakliče:

»Gospodje! V tem lokalu sem izgubil denarnico. V njej je bilo dve sto funtov. Tistemu, ki mi jo prinese, jih dam dvajset za nagrado!«

Tedaj pa se med tišino oglasi iz kota Mr. Bottom:

»Jaz jih dam trideset!«

* * *

Okoli sadnega vrta je stal visok plot iz bodeče žice. Na cestni strani je bila tudi pločevinasta tablica z naslovom dobavitelja:

»Žična ograja tvrdke Žebelj & Co.«

Ko je lastnik nekega dne prišel na vrt, je videl, da je vse sadje obrabano. Žična ograja je bila na sredi prerezana in poleg reklamnega napisa je visel listek:

»Škarje za žico tvrdke Rezač & Co.«

Ilse Werner in Gisela Scholz
v filmu »Gospodična«